RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 235.978 van 4 oktober 2016
in de zaak A. 214.125/IX-8527

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Christine Mussche en Stefaan Sonck
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Durmstraat 29
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Michelle Decruy
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 oktober 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de vicerector van de Universiteit Gent van 20 augustus 2014 waarbij aan XXXX de tuchtstraf van het ontslag wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 230.591 van 23 maart 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partij heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stefaan Sonck, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Michelle Decruy, die *loco* advocaat Sofie Logie verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is met ingang van 1 oktober 2000 lid van het zelfstandig academisch personeel (ZAP) van UGent.

3.2. Op 24 september 2009 verneemt de prorector van UGent dat de procureur des Konings te Gent beslist had om, na huiszoeking, verzoeker in ver-

denking te stellen wegens aanranding van de eerbaarheid op een minderjarige van minder dan zestien jaar oud en wegens het bezit van kinderporno. Verzoeker wordt met ingang van 25 september 2009 preventief geschorst in het belang van de dienst zonder inhouding van wedde. Deze ordemaatregel wordt telkenmale verlengd voor een termijn van zes maanden.

3.3. Bij arrest van 6 december 2011 van het hof van beroep te Gent wordt verzoeker veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van twee jaar met uitstel gedurende vijf jaar gekoppeld aan probatievoorwaarden. Cassatieberoep van verzoeker tegen dit arrest wordt verworpen op 4 september 2012.

3.4. Na kennisname van het cassatiearrest wordt verzoeker door de verwerende partij met ingang van 1 december 2013 geschorst met inhouding van één vijfde van zijn netto-wedde.

3.5. Op 23 december 2013 bezorgt de rector een gemotiveerd tuchtverslag aan de voorzitter van de ZAP-tuchtcommissie.

Bij brief van 27 januari 2014 wordt verzoeker opgeroepen voor de hoorzitting van 19 februari 2014 voor de ZAP-tuchtcommissie, waarop de door verzoeker opgeroepen getuige en de rector worden gehoord. Op 25 februari 2014 volgt een tweede hoorzitting.

Op 20 maart 2014 adviseert de ZAP-tuchtcommissie aan de vicerector om de feiten waarvoor verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld als tuchtfeiten te kwalificeren en om als tuchtstraf het ontslag op te leggen.

De ZAP-tuchtcommissie adviseert de vicerector om “voorafgaandelijk uitspraak te doen over de vraag van verzoeker of de vicerector al dan niet nog onafhankelijk en onpartijdig tot een uitspraak kon komen; […] in bevestigend geval expliciet volledig abstractie te maken van de zienswijze van de rec-

tor over de kwalificatie als tuchtfeit en over de op te leggen tuchtsanctie zoals deze naar voren is gekomen tijdens de hoorzitting dd. 19 februari 2014".

3.6. Op 16 april 2014 tekent verzoeker beroep aan bij de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep. De tuchtprocedure wordt opnieuw doorlopen voor deze tuchtcommissie met een andere samenstelling.

Nadat verzoeker op 12 juni 2014 opnieuw is gehoord, brengt de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep op 4 juli 2014 advies uit. Zij bevestigt de uitspraak in eerste aanleg maar is van oordeel dat de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de vicerector vaststaat en adviseert ditmaal niet aan de vicerector om hierover nog vooraf uitspraak te doen.

3.7. Op 20 augustus 2014 beslist de vicerector om het advies van de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep te volgen en tegen verzoeker het ontslag als tuchtstraf uit te spreken.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het eerste middel luidt:

> "Miskenning van het algemeen rechtsbeginsel, tevens beginsel van behoorlijk bestuur, inzake het recht op een onafhankelijke rechter, zoals tevens gehuldigd in artikel 6.1. van het Europees verdrag van 4 november 1950, tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955."

In de toelichting bij dit middel zet verzoeker uiteen dat "eenieder bij de beoordeling van een hem verweten feit door een rechterlijke instantie, recht [heeft] op een onpartijdige en onafhankelijke rechter" en:

> “Deze onpartijdigheid en onafhankelijkheid bestaan niet wanneer een beslissing met individuele strekking moet worden getroffen door een persoon die kan beschouwd worden als een hiërarchisch ondergeschikte van een derde persoon die niet alleen opgedragen werd om als eerste te oordelen over de opportuniteit van een vervolging en die de verweten feiten ook heeft omschreven, maar tevens ter gelegenheid van de behandeling van de zaak heeft verzocht om het opleggen van een sanctie, ja zelfs van een welbepaalde sanctie.”

Verzoeker wijst op de rol van de rector in de tuchtprocedure. De rector is “het orgaan dat als eerste oordeelt over de opportuniteit van een vervolging (zowel in het licht van het mogelijk bewezen zijn van de feiten als met betrekking tot de relevantie van een vervolging), nu hij oordeelt of de aangegeven feiten, volgens een door hem gegeven omschrijving, al dan niet bij de tuchtcommissie worden aanhangig gemaakt”. De rector bepaalt volgens verzoeker ook op bindende wijze hoe de feiten moeten worden omschreven.

Bovendien vroeg de rector tijdens de hoorzitting van 19 februari 2014 om de levenslange schorsing van verzoeker uit te spreken. Dit verzoek vormt onmiskenbaar de uitdrukking van de overtuiging van de rector dat de feiten bewezen waren, dat ze gesanctioneerd moesten worden en dat de zwaarste sanctie moest worden opgelegd.

Vervolgens wijst verzoeker op de institutionele band tussen de rector en de vicerector, die de rector vervangt bij afwezigheid en verhindering en die de rector bijstaat. Hierdoor is er volgens verzoeker sprake van een schijn van afhankelijkheid of partijdigheid in hoofde van de vicerector die te beslissen heeft over een vordering die reeds eerder werd geformuleerd door de rector. De vicerector kan, gelet op zijn verhouding tot de rector, niet geacht worden onafhankelijk en onpartijdig te handelen wanneer de rector niet alleen geoordeeld heeft dat de tuchtprocedure moest worden opgestart, maar tevens heeft verzocht om de tuchtsanctie van het ontslag op te leggen.

Het is volgens verzoeker niet anders, zelfs als de vicerector geen enkel persoonlijk en rechtstreeks belang zou hebben bij de beslechting van

de tuchtzaak, noch door het feit dat de vicerector zelf geen gewettigde twijfel zou hebben doen ontstaan over de geschiktheid om de tuchtzaak van verzoeker op een onpartijdige manier te behandelen, nu dit de functionele afhankelijkheid van de vicerector ten aanzien van de rector niet wegneemt.

Evenmin ziet verzoeker heil in zijn verhaalmogelijkheid bij de Raad van State, omdat het annulatieberoep louter een wettigheidscontrole toelaat doch geen nieuwe beoordeling van de tuchtzaak met zich meebrengt.

5. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat “weliswaar niet betwist [kan] worden dat de Raad van State voldoet aan de vereisten van artikel 6 EVRM, doch [de] Raad is geen ‘beroepsinstantie’ met volheid van bevoegdheid die over de grond van de zaak kan oordelen, nu slechts een annulatieberoep (al dan niet gepaard gaande met een schorsingsverzoek) kan worden ingeleid”.

Met betrekking tot het recht op een onafhankelijke en onpartijdige tuchtoverheid als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, merkt verzoeker op als “bijzonder aan deze zaak”, dat de rector niet enkel de tuchtprocedure heeft opgestart maar bovendien “had gesteld dat de feiten met de zwaarste tuchtsanctie dienden te worden gesanctioneerd, met name de levenslange schorsing (wat neerkomt op ontslag)”.

Verzoeker benadrukt dat in dit verband een objectief gerechtvaardigde schijn in hoofde van de rechtzoekende volstaat. Dit is in dit dossier het geval, want er is niet enkel de institutionele band tussen de rector en de vicerector maar ook de bijzondere uitlating van de rector in de loop van de tuchtprocedure. Aldus kan een personeelslid dat behoort tot het zelfstandig academisch personeel de objectief gerechtvaardigde vrees hebben dat een vicerector, die geroepen wordt om in een tuchtprocedure te zijnen laste een beslissing te nemen, zich niet voldoende onafhankelijk zal kunnen opstellen en zich niet zal kunnen distantiëren van het standpunt dat door de rector dienaangaande werd ingenomen en dat ertoe

strekte het personeelslid niet alleen tuchtrechtelijk te vervolgen, maar ook te straffen, door hem bovendien de zwaarste tuchtstraf op te leggen. Elke persoon die onder deze genoemde omstandigheden voorwerp is van een tuchtrechtelijke beoordeling, kan niet anders dan de overtuiging hebben dat zijn 'proces' niet eerlijk kan verlopen aangezien de tuchtrechter niet volkomen onafhankelijk kan oordelen.

De beschouwingen in het schorsingsarrest kunnen volgens verzoeker niet worden bijgevallen. Niet alleen kan een 'geïnstitutionaliseerde' afhankelijkheid of partijdigheid niet getolereerd worden om de enkele reden dat dit "eigen is aan de structuur van het universiteitsbestuur". De tuchtprocedure kan volgens verzoeker volkomen wettig op een andere manier worden georganiseerd, zonder dat er een objectief verantwoorde schijn van partijdigheid of afhankelijkheid in hoofde van de tuchtsprekende instantie wordt gewekt. De rechtzoekende mag niet het slachtoffer worden van een gebeurlijk 'geïnstitutionaliseerde' onregelmatige procedure. Bovendien wordt hierbij niet de bijzondere omstandigheid in rekening gebracht dat de rector tijdens de tuchtprocedure uitlatingen deed, die de onafhankelijkheid van de vicerector in het gedrang brachten. Het is dus niet noodzakelijk zo dat een gebeurlijke nietigverklaring in deze zaak, meteen en noodzakelijkerwijze de nietigheid van elke tuchtrechtelijke procedure in de schoot van UGent tot gevolg zou hebben.

6. In zijn laatste memorie verklaart verzoeker, wat de toepassing van artikel 6 EVRM betreft, zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad van State. Voor het overige handhaaft en herneemt hij zijn argumentatie.

Beoordeling

7.1. Voor zover verzoeker de vicerector zou beschouwen als een "rechterlijke instantie" herhaalt de Raad van State dat de door artikel 6.1 EVRM voorziene waarborgen inzake een eerlijk proces door een onafhankelijke en on-

partijdige “rechterlijke instantie” niet kunnen worden betrokken op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur.

Uit het oogpunt van de vereisten die gesteld zijn door artikel 6 EVRM volstaat het dat een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 EVRM gestelde vereisten voldoet. In zoverre het middel van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt het naar recht.

7.2. Aangenomen wordt dat de Raad van State aan die vereisten voldoet.

Daartoe wijst de Raad van State erop dat hij als administratieve annulatierechter een volwaardige jurisdictionele toetsing doorvoert zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen; dat hij bevoegd is om zich over alle door verzoeker mogelijk aangevoerde wettigheidsbezwaren tegen een door hem bestreden tuchtsanctie uit te spreken, met inbegrip van de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat de Raad van State daarbij nagaat of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en niet onevenredig is ten aanzien van de ermee nagestreefde doelstellingen; dat de Raad van State daarbij ook een controle in feite uitoefent; dat hij in het bijzonder mag beoordelen of de aan zijn toezicht onderworpen maatregel de rechtens vereiste feitelijke grondslag heeft; dat de Raad van State buiten de gevallen bedoeld in artikel 36, § 1, tweede lid, RvSt-Wet zijn beslissing weliswaar niet in de plaats stelt van die van de betrokken overheid; dat evenwel bij een nietigverklaring van de bestreden rechtshandeling, de overheid zich dient te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet miskennen en indien zij in de vernietiging berust, wordt de betrokkene geacht niet ontslagen te zijn geweest. Bovendien mag de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 RvSt-Wet, gelasten dat de uitvoering van de beslissing wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Met het Grondwettelijk Hof mag worden aangenomen dat de rechtzoekenden bij de Raad van State derhalve “beschikken [...] over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen een administratieve beslissing die hen rechtstreeks en ongunstig zou raken” (GwH 13 november 2014, nr. 167/2014, B.7.3).

8. Aangenomen wordt dat verzoeker in wezen beoogt de schending aan te voeren van het onpartijdigheidsbeginsel en onafhankelijkheidsbeginsel zoals die als algemene beginselen van toepassing zijn op organen van actief bestuur die optreden als tuchtoverheid.

9. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover aldus van toepassing op het optreden van de vicerector in het kader van de tuchtprocedure, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de vicerector, als de structurele onpartijdigheid van dit ‘tuchtorgaan’ op het vlak van zijn organisatie, het verloop van de procedure en het tot stand komen van zijn beslissing.

In dat verband zij eraan herinnerd dat deze waarborgen niet zo absoluut gelden als voor de rechter en meer bepaald slechts in zoverre zulks verenigbaar is met de eigen aard en structuur van het bestuur en dat ze bijgevolg de uitoefening van de tuchtrechtspraak niet onmogelijk kunnen maken.

10. Verzoeker beweert niet dat de vicerector animositeit koestert jegens hem of een persoonlijk voordeel zou puren uit het resultaat van de tuchtprocedure.

In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat getwijfeld kan worden aan de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de vicerector, op grond van het feit dat hij nauw samenwerkt met de rector en deze laatste al haar overtuiging over de op te leggen sanctie heeft uitgesproken, gaat het dan ook om de functionele of structurele onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de tuchtover-

heid. De onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de vicerector dient vanuit een objectief oogpunt beoordeeld te worden.

11. Om de schending van de structurele onpartijdigheid en onafhankelijkheid van een bestuursorgaan aannemelijk te maken voor de Raad van State, volstaat geen louter subjectieve indruk maar moet die schending objectief gerechtvaardigd zijn, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak.

12. Dat de rector zich reeds een mening zou hebben gevormd over de op te leggen tuchtsanctie, is op zich niet ter zake: niet de rector, maar de vicerector heeft de bestreden beslissing opgelegd.

Voor zover de rector haar persoonlijke opvatting daarenboven ook kenbaar heeft gemaakt in de loop van de tuchtprocedure, is dit al evenmin relevant. Die mededeling is immers gedaan tegenover de tuchtcommissie in eerste aanleg. Verzoeker heeft overeenkomstig het toepasselijke tuchtreglement tegen het advies van die tuchtcommissie beroep aangetekend en het advies van de tuchtcommissie in hoger beroep is in de plaats gekomen van het advies van de tuchtcommissie in eerste aanleg. Die tuchtcommissie heeft in haar advies overigens vastgesteld dat de “uitdrukking van een persoonlijke mening” door de rector “zonder enige invloed op het advies” is gebleven, wat door verzoeker niet wordt tegengesproken: hij richt zijn grief enkel tegen de vicerector, niet tegen de tuchtcommissie in hoger beroep.

13. Niet de verklaringen van de rector als zodanig zijn volgens verzoeker immers problematisch, maar wel de “bijzondere omstandigheid” van de band tussen de rector en de vicerector, die hem zou doen vrezen dat de vicerector niet gevrijwaard blijft van druk bij het beslissen over zijn tuchtzaak, nu de rector eenmaal heeft gezegd wat zij heeft gezegd.

14. De loutere omstandigheid dat de vicerector nauw samenwerkt met de rector in andere dossiers, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het universiteitsbestuur en kan op zich dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd als een concrete en objectief gewettigde aanwijzing om de onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de vicerector te betwisten, of zelfs maar de gerechtvaardigde vrees ervoor. Hieruit afleiden dat de vicerector in het algemeen, of minstens in tuchtzaken onder een hiërarchisch gezag staat van de rector of van laatstgenoemde enige “druk” moet vrezen, mist feitelijke grondslag.

Voorts zij aangestipt, dat de vicerector het advies van de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep heeft gevolgd en de door deze commissie aangegeven motieven tot de zijne heeft gemaakt. Ook de samenstelling van die commissie, voorgezeten door een magistraat en voorts aangevuld met vijf gewoon hoogleraren uit zoveel mogelijk verschillende faculteiten, versterkt de waarborg op een afstandelijke en serene beoordeling van het tuchtdossier. Meer in het algemeen kan de Raad van State bijvallen wat hierover nog is geadviseerd door de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep:

> “Voldoende waarborgen zijn immers voorhanden:
> * De vicerector heeft geen enkel persoonlijk en rechtstreeks belang bij de beslissing van de tuchtzaak.
> * De vicerector heeft zelf geen gewettigde twijfel doen ontstaan over de geschiktheid om de tuchtzaak van betrokkene op een onpartijdige manier te behandelen.
> * Gelet op de vele faculteiten en vakgroepen binnen de Universiteit staat de vicerector functioneel op voldoende afstand van de individuele leden van het zelfstandig academisch personeel.
> * De vicerector wordt tevens geadviseerd door tuchtorganen, samengesteld uit een voorzitter - magistraat, daartoe aangesteld door de F.O.D. Justitie, en vijf gewoon hoogleraren, waaronder één jurist, aangesteld door het bestuurscollege.
> * Ten slotte beschikt de betrokkene over een verhaalmogelijkheid tegen elke tuchtbeslissing, zijnde een administratieve rechtshandeling.”

Al deze gegevens maken geenszins aannemelijk dat de verklaring die de rector gaf voor de tuchtcommissie in eerste aanleg meebrengt dat de vicerector geacht moet worden niet meer over de vereiste objectiviteit te beschikken om de zaak van verzoeker onbevooroordeeld tegemoet te treden.

15. Verzoeker heeft niet naar genoegen van recht aangetoond dat hij een gerechtvaardigde vrees mocht koesteren, dat de vicerector niet meer met de vereiste afstandelijkheid en onpartijdigheid over zijn tuchtdossier kon oordelen.

16. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

17. Het tweede middel luidt:

> "Miskenning van het beginsel van behoorlijk bestuur dat de motiveringsverplichting oplegt, zoals tevens opgenomen in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bevestigd door artikel 6.1. van het Europees verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955."

Gelet op het uitdrukkelijk, pertinent en regelmatig in de tuchtprocedure opgeworpen verweermiddel inzake het gebrek aan onpartijdigheid en onafhankelijkheid in hoofde van de vicerector die de tuchtbeslissing moest nemen, was de vicerector volgens verzoeker gehouden hierop te antwoorden. Dat is volgens verzoeker niet, minstens niet ondubbelzinnig gebeurd.

18. In de memorie van wederantwoord herformuleert verzoeker het middel als volgt:

> "De tuchtrechtelijke beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen, moest met redenen zijn omkleed, niet alleen krachtens een beginsel van behoorlijk bestuur dat de motiveringsplicht oplegt, maar ook krachtens artikel 44 van het Tuchtreglement en reglement voor schorsing in het belang van de dienst voor de leden van het zelfstandig academisch personeel van de Universiteit Gent, en krachtens de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Verzoeker wijst erop dat de vicerector geen eigen motivering gaf over de vraag of hij onpartijdig en onafhankelijk kon oordelen. Zelfs door het overnemen van de motieven die het advies van de tuchtcommissie in hoger beroep gronden, waarbij gesteld werd dat naar het oordeel van deze tuchtcommissie in hoger beroep, de vicerector op onafhankelijke en onpartijdige wijze kon oordelen over de tuchtzaak, spreekt de vicerector zich nog altijd niet zelf uit over zijn onafhankelijkheid en onpartijdigheid, die door verzoeker op gemotiveerde wijze was in vraag gesteld.

Beoordeling

19. Verzoeker maakt een amalgaam van de formelemotiveringsplicht, opgelegd aan het bestuur bij de wet van 29 juli 1991, de plicht tot materiële motivering als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de jurisdictionele motiveringsplicht, die hij afleidt uit artikel 6.1 EVRM. In de memorie van wederantwoord lijkt hij dit te willen rechtzetten en voert hij daarenboven, laattijdig, een bepaling aan uit het tuchtreglement met betrekking tot de motiveringsplicht.

20. Hoe dan ook volgt uit de bespreking van het eerste middel dat niet is gebleken dat de vicerector een gebrek aan onpartijdigheid en onafhankelijkheid te verwijten valt, zodat dit verweermiddel – in tegenstelling tot hoe verzoeker het ziet – hoe dan ook niet pertinent genoemd kan worden.

21. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het tweede middel, dat er enkel toe strekt om de vicerector nogmaals zelf uitdrukkelijk zijn onafhankelijkheid en onpartijdigheid te laten bevestigen.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

22. Het derde middel luidt:

> "Miskenning van het algemeen rechtsbeginsel, tevens beginsel van behoorlijk bestuur, inzake het recht van verdediging zoals ook begrepen in het recht op een eerlijk proces, in de zin artikel 6.1. van het Europees verdrag van 4 november 1950, tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, bekrachtigd bij wet van 13 mei 1955."

Verzoeker betoogt dat het tuchtreglement waaraan hij onderworpen is als personeelslid van UGent en de van overeenkomstige toepassing verklaarde artikelen 731 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek over de behandeling en berechting op tegenspraak, voorzien in het tegensprekelijk horen van de partijen en het houden van pleidooien, zonder dat er sprake is van een uitsluitend schriftelijke procedure.

Verzoeker merkt op enkel te zijn gehoord door de adviesverlenende tuchtorganen, maar niet door de vicerector die de tuchtsanctie heeft opgelegd en die daarbij niet is gebonden door het advies van de tuchtcommissie in hoger beroep. Aldus werd een beslissing genomen door een persoon die de tuchtrechtelijk vervolgde niet heeft gehoord, noch de argumenten heeft aanhoord die betrokkene of zijn raadslieden mondeling hebben ontwikkeld tijdens hun pleidooi, waarvan noch een letterlijke weergave werd verzorgd, noch een samenvatting werd genotuleerd.

Verzoeker stipt nog aan deze grief reeds voorgelegd te hebben aan de tuchtcommissie in hoger beroep.

Beoordeling

23. In zijn arrest van 23 maart 2015 dat over de vordering tot schorsing is gewezen, heeft de Raad van State over dit middel voorlopig als volgt geoordeeld:

> "22. Om de *sub* 12 gegeven reden, is artikel 6 van het EVRM op het eerste gezicht niet van toepassing op het ambtelijk stadium van de tuchtprocedure, gezien de door dit rechtscollege geboden waarborgen. Het middel wordt enkel onderzocht in zoverre het recht van verdediging in tuchtzaken is aangevoerd.
> 23. Verzoeker is in persoon en bij monde van zijn raadslieden gehoord door de ZAP-tuchtcommissie in beroep, nadat hij via zijn raadslieden ook schriftelijk zijn verweer heeft neergelegd.
> Van het tuchtverhoor is een proces-verbaal opgesteld, dat door verzoeker is ondertekend zonder voorbehoud.
> Het proces-verbaal 'pleidooien in de tuchtprocedure', stuk nr. 40 in het administratief dossier, vermeldt dat de raadslieden van verzoeker een slotpleidooi geven en dat verzoeker zodoende een laatste maal wordt gehoord in zijn besluiten en middelen. Dit pv is door verzoeker eveneens zonder voorbehoud ondertekend.
> Het volledige stukkenbundel is aan de vicerector bezorgd met het oog op zijn beslissing.
> Volgens het toepasselijke tuchtreglement neemt de vicerector de tuchtbeslissing op grond van het advies van de ZAP-tuchtcommissie in hoger beroep en indien hij het advies niet volgt, motiveert hij zijn tuchtbeslissing. Het reglement schrijft niet voor dat het personeelslid door de vicerector nogmaals in persoon moet worden gehoord.
> In de voorliggende zaak is de vicerector het advies en de in het advies gegeven motieven bijgevallen.
> 24. Uit wat voorafgaat volgt dat de vicerector beschikt over het volledige dossier over de zaak, met inbegrip van de geschreven verweermiddelen van verzoeker en de genotuleerde verklaringen van de hoorzitting en de slotpleidooien. De vicerector lijkt bijgevolg niet, zoals verzoeker in zijn conclusies voor de tuchtcommissie in hoger beroep beweert, 'vreemd (…) aan de debatten'.
> Het recht op verdediging vereist dan weer niet, zo lijkt, dat de tuchtoverheid in dat debat zelf met het vervolgde personeelslid in discussie moet treden.
> Verzoeker heeft voor de tuchtcommissie in hoger beroep aangeklaagd dat de vicerector hem 'nooit heeft gehoord'. Hij was dus niet onwetend ervan dat hij met toepassing van het tuchtreglement niet meer in persoon zou worden gehoord door de vicerector. Indien er tijdens de slotpleidooien van zijn raadslieden voor de tuchtcommissie in hoger beroep dan nog een argumentatie zou zijn ontwikkeld die niet eerder aan bod was gekomen in de geschreven conclusies of in het verhoor, dan lag het *prima facie* op de

weg van verzoeker of zijn raadslieden om te vragen dat die verklaringen ook in het pv van de pleidooien genotuleerd zouden worden of dat hun eventuele pleitnota aan het pv zou worden gehecht. Dat is blijkens stuk nr. 40 van het administratief dossier niet gebeurd, zodat geredelijk mag worden aangenomen dat de slotpleidooien een finale *round-up* of samenvattende afronding waren van de reeds in conclusies en op de hoorzitting aangevoerde argumentatie.
De vicerector heeft ten slotte overeenkomstig het tuchtreglement het advies van de tuchtcommissie gevolgd.
In de geschetste omstandigheden overtuigt verzoeker de Raad van State er in de huidige stand van de rechtspleging niet van dat het enkele feit dat de vicerector de slotpleidooien niet persoonlijk heeft bijgewoond het besluit kan wettigen dat verzoekers rechten van verdediging werden miskend.
Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift zelfs niet poogt aan te geven welke argumenten, die de vicerector mogelijk tot andere gedachten hadden kunnen bewegen, nog nieuw in de slotpleidooien aan bod waren gekomen.
25. Het middel is niet ernstig."

24. Verzoeker herneemt zijn toelichting van het derde middel omzeggens woordelijk in de memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie, zonder in te gaan op de overwegingen in het schorsingsarrest of op het auditoraatsverslag dat aansluit bij de beoordeling van het schorsingsarrest.

In die omstandigheden mag het voor de Raad volstaan, na onderzoek van de memories en het dossier, zijn voorlopige beoordeling ook ten gronde te handhaven en het middel thans ongegrond te bevinden.

V. Anonimisering

25. Met toepassing van artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 'betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State' vraagt de verzoekende partij dat bij de publicatie van het arrest haar identiteit niet wordt opgenomen.

Dit verzoek wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekende partij niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 oktober 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bert Thys,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Vera Wauters	**Geert Van Haegendoren**